

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **B. P.**

zastoupený obecným zmocněncem JUDr. J. V.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: **Povodí Odry, státní podnik**

sídlem Varenská 3101/49, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. MSK 40828/2017, ve věci
umístění stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 20. 7. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce za současného potvrzení odvoláním napadeného prvostupňového územního rozhodnutí Magistrátu města Opavy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 2. 2017, č. j. MMOP 20411/2017, kterým správní orgán I. stupně rozhodl k žádosti společnosti JC Market s.r.o. (dále jen „žadatel“) o umístění stavby nazvané „MVE – zdroj elektrické energie pro areál Panský mlýn“ na pozemcích parc. č. x, x, x, x, x a x v katastrálním území K. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a v řízení byl krácen na svých právech.
2. Konkrétně se žalobce proti napadenému rozhodnutí vymezil v následujících žalobních bodech: (i) žalobce namítl, že jeho zmocněnec v územním řízení zastupoval jak žalobce, tak také společnost ERBY CZ s.r.o., aniž by se jednalo o společného zmocněnce podle § 35 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proto mu měla být rozhodnutí správních orgánů doručována v tolika počtech, kolik zastupoval účastníků, což se v případě prvostupňového územního rozhodnutí nestalo; (ii) v době zahájení předmětného územního řízení již probíhalo řízení se shodným předmětem, které pro následně zahájené územní řízení tvořilo překážku věci zahájené; (iii) původní pravomocné územní rozhodnutí č. j. VYST/3387/2013/ME, ze dne 25. 3. 2013, nebylo nikdy zrušeno a ve vztahu k přezkoumávanému územnímu rozhodnutí tvoří překážku věci rozhodnuté; (iv) lhůta pro koncentraci námitek měla být podle § 36 odst. 1 správního řádu stanovena formou usnesení; (v) žalobci nebyly poskytnuty kopie technické dokumentace s odkazem na § 168 odst. 2 stavebního zákona, přičemž žalobce tento postup považuje za nezákonný; (vi) o zamítnutí žádosti o poskytnutí kopie dokumentace stavby rozhodl správní orgán I. stupně usnesením, aniž by územní řízení přerušil a (vii) žalobce nebyl seznámen s protokolem ze dne 10. 2. 2017, čímž došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním bodům uvedl, že pokud zmocněnec zastupuje ve správním řízení více účastníků, doručují se mu písemnosti do jeho datové schránky pouze jednou, nikoliv v takovém počtu vyhotovení, které odpovídá počtu jím zastupovaných účastníků. Otázku překážky věci zahájené je třeba zkoumat ve vztahu k okamžiku vydání rozhodnutí, a protože v té době již dříve zahájené územní řízení skončilo, nic nebránilo správnímu orgánu I. stupně pokračovat v řízení a rozhodnout, stejně tak správní orgány v řízení nepochybily, pokud lhůtu k uplatnění námitek nestanovily usnesením. Ve vztahu k pořizování kopie projektové dokumentace žalovaný připustil, že v rozhodovací praxi existují na tuto otázku odlišné právní názory, ale v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, z jakých důvodů se podle jeho názoru má § 168 odst. 2 stavebního zákona aplikovat také v průběhu celého územního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Námitku, že z dokumentace nevyplývá hydrologický a geologický průzkum stavby, vznesl žalobce poprvé až v žalobě. Ve vztahu k vydání usnesení o odepření poskytnutí kopií ze spisu žalovaný uvedl, že postupoval podle § 38 odst. 5 správního řádu. K poslední námitce žalovaný uvedl, že neseznámení s protokolem ze dne 10. 2. 2017 nemohlo mít za následek zkrácení práv žalobce ani jiných účastníků, protože obsah tohoto protokolu nijak neovlivnil skutkový stav.

4. Žalobce replikoval podáním ze dne 23. 10. 2017, ve kterém zdůraznil, že územní řízení nemělo být vůbec vedeno pro překážku litispendence, která představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, ke které jsou správní orgány povinny přihlížet z moci úřední. Dále žalobce v této replice citoval na podporu správnosti jím zastávaného výkladu § 168 odst. 2 stavebního zákona stanovisko zástupce veřejné ochránkyně práv a vyslovil přesvědčení, že mu správní orgán měl kopii dokumentace stavby poskytnout.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 1. 12. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žadatele JC Market s.r.o. o vydání rozhodnutí o umístění stavby v územním řízení označené jako „MVE – zdroj elektrické energie pro areál Panský mlýn“ na pozemcích parc. č. x, x, x, x, x a x v katastrálním území K. Účelem stavby měla být výstavba zdroje elektrické energie (malá vodní elektrárna a související stavby) pro areál Panský mlýn. Správní orgán I. stupně oznámením ze dne 11. 1. 2017 vyznamenal ostatní účastníky řízení (včetně žalobce) o zahájení územního řízení s tím, že upouští od konání ústního jednání a poučil je, že podle § 89 odst. 1 zákona číslo 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) mohou uplatnit námitky ve lhůtě 15 dnů od doručení oznámení a do 3 pracovních dnů od skončení lhůty pro uplatnění námitek se mohou vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Podle doručky bylo oznámení o zahájení řízení doručeno žalobci 13. 1. 2017. Žalobce zmocnil k zastupování v územním řízení JUDr. J. V., který v totožném územním řízení zastupoval také společnost ERBY CZ s.r.o., jejímž jediným jednatelem je žalobce. Dne 25. 1. 2017 se žalobce a jeho zmocněnec dostavili ke správnímu orgánu I. stupně a podle protokolu požadovali nahlédnout do dokumentace pro územní řízení, což jim bylo umožněno (podle protokolu žalobce a jeho zmocněnec nahlíželi v době od 11:10 do 12:17 hod.). Na jejich žádost jim dále byly poskytnuty kopie dokladové části projektové dokumentace označené čísly 2, 3, 8, 9 a 10. Na druhou stranu jim správní orgán I. stupně odmítl pořídit kopie stran 16 až 31 dokumentace stavby (technické zprávy) a výkresů s odkazem na § 168 odst. 2 stavebního zákona. O odepření poskytnutí kopií následně vydal správní orgán I. stupně dne 27. 3. 2017 usnesení, proti kterému se žalobce neodvolal. Žalobce po konání ústního jednání podal dne 30. 1. 2017 u správního orgánu I. stupně prostřednictvím zmocněnce námitky proti záměru žadatele, ve kterých uvedl, že je spoluvlastníkem J. j., projednávaná stavba se ho bezprostředně dotýká a nesouhlasí s ní. Dále namítl, že mu nebylo umožněno pořízení kopií některých částí technické dokumentace, která je součástí spisu, což je podle něj v rozporu se zákonem. S ohledem na rozsáhlé znění technické dokumentace nebylo v jejich silách (*žalobce a jeho zmocněnce – poznámka krajského soudu*) si veškerá data poznamenat a nemohou se proto vyjádřit k technickým věcem záměru. Tvrdil přitom, že záměr zasahuje do stavby J. j. a zcela určitě do jeho ochranného pásma, s čímž nesouhlasí. Navrhoval, aby řízení o umístění stavby bylo zastaveno (obsahově podobné námitky podala prostřednictvím zmocněnce také společnost ERBY CZ s.r.o.). Dne 10. 2. 2017 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil zmocněnec žadatele. Podle protokolu byl jednak seznámen s námitkami žalobce a společnosti ERBY CZ s.r.o., ke kterým se vyjádřil a dále do protokolu sdělil nesouhlas Shodu s prvopisem potvrzuje

s pořízením kopie dokumentace žalobci. K podaným námitkám uvedl, že podle průzkumných vrtů nemůže dojít k zásahu do stavební konstrukce J. j. a navrhované řešení vodní elektrárny je od jezu umístěno v dostatečné vzdálenosti. S obsahem protokolu ze dne 10. 2. 2017 již správní orgán I. stupně žádného z účastníků neseznamoval. Správní orgán I. stupně žádosti žadatele vyhověl a vydal územní rozhodnutí o umístění požadované stavby, ve kterém vyhodnotil námitky žalobce jako nedůvodné. Odkázal na dokumentaci stavby (souhrnnou technickou zprávu), ze které vyplývá, že byl proveden geologický průzkum v lokalitě budoucí malé vodné elektrárny a nebyly zjištěny žádné stavební konstrukce ani konstrukce související s objektem stávajícího jezu. Dále z části B.1e podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že stavba nemá negativní vliv na užívání dotčených pozemků a staveb a stavba malé vodní elektrárny se nachází v dostatečné vzdálenosti od stávajícího jezu (18,35 – 29,60 m.), při realizaci a provozu nedojde k dotčení stávajícího tělesa jezu a provoz jezu nebude ohrožen. Z dalších částí dokumentace stavby (SO 02, 03) pak správní orgán I. stupně učinil závěr, že založení objektu neohrožuje stabilitu konstrukce stávajícího jezu, dispozičně je malá vodní elektrárna v dostatečné vzdálenosti od nosné konstrukce jezu. K námitkám ohledně zásahu do ochranného pásma J. j. správní orgán I. stupně odkázal na závazná stanoviska dotčených orgánů, ze kterých nevyplývá, že by J. j. měl stanoveno vodoprávním úřadem ochranné pásmo a záměr se nachází pouze ve vyhlášeném záplavovém území řeky Moravice. Stejně tak existence ochranného pásma nevyplývá podle odůvodnění napadeného rozhodnutí z vyjádření správce toku (Povodí Odry, státní podnik). Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl odvolací námitky shodné s těmi, které uplatnil v projednávané žalobě. Předně vyslovil názor, že mu prvostupňové rozhodnutí nebylo doručeno, proto podává odvolání pouze z opatrnosti. Také ve zbytku obsahuje odvolání především procesní námitky (litispendence, překážka věci rozhodnuté, nevydání usnesení podle § 36 odst. 1 správního řádu, neposkytnutí kopie dokumentace stavby, neseznámení žalobce s vyjádřením žadatele ze dne 10. 2. 2017). K vypořádání námitky zásahu záměru do stavby J. j. (označené správním orgánem I. stupně písmenem C) žalobce uvedl, že mu nebyla poskytnuta kopie stavební dokumentace, proto se s ní se nemohl seznámit. Stejným způsobem reagoval na vypořádání jeho námitky ohledně zásahu do ochranného pásma jezu a nad rámec zmínil nedotknutelnost soukromého vlastnictví podle Ústavy České republiky. Krajský soud z obsahu správního spisu dále zjistil, že o odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a napadené prvostupňové územní rozhodnutí potvrdil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil skutkový závěr ohledně informací o předchozím územním rozhodnutí zjištěných ze sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 21. 3. 2017, a to mimo jiné, že již dne 25. 3. 2013 vydal stavební úřad k návrhu totožného žadatele územní rozhodnutí číslo 29/2013, č. j. MMOP 33849/2013, sp. zn. VYST/3387/2013/Me o umístění stavby „Zdroj elektrické energie pro areál Panský mlýn“ na předmětných pozemcích v katastrálním území K., které nabylo právní moci dne 8. 4. 2014. Žadatel podal dne 13. 4. 2016 žádost o změnu původního územního rozhodnutí ze dne 25. 3. 2013 a řízení o této žádosti vedené pod sp. zn. VYST9716/2016/Me bylo pro zpětvzetí žádosti zastaveno. V průběhu platnosti tohoto územního rozhodnutí podal žadatel také žádost o povolení stavby a řízení o této žádosti bylo usnesením ze dne 22. 12. 2016 zastaveno s právní mocí ke dni 17. 1. 2017. Tímto okamžikem pozbylo původní územní rozhodnutí podle odůvodnění napadeného rozhodnutí platnosti. K odvolacím námitkám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v době rozhodnutí správního orgánu I. stupně neexistovala překážka

Shodu s prvopisem potvrzuje

věci zahájené, protože dříve vydané územní rozhodnutí ze dne 25. 3. 2013, číslo 29/2013, č. j. MMOP 33849/2013 již v době rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo v platnosti, pročez neexistovala ani překážka věci rozhodnuté. Dále vysvětlil, že ve stavebním řízení se neužije § 36 odst. 1 správního řádu, neboť stavební zákon obsahuje samostatnou úpravu koncentrace řízení. Ve vztahu k odepření poskytnutí kopie projektové dokumentace bez souhlasu autora uvedl, že dopadá i na probíhající stavební řízení, pročez odvolateli (žalobci) požadované kopie nemohly být poskytnuty. Vyjádření žadatele k námitkám žalobce (protokol ze dne 10. 2. 2017) nemělo vliv na zjištění skutkového stavu, pročez nebylo vadou řízení, pokud tímto vyjádřením nebyl žalobce seznámen před vydáním rozhodnutí. Za dostačující považoval žalovaný také vypořádání námitek žalobce proti zásahu záměru umísťované stavby do stavby J. j., a to zejména pokud jde o odkaz na závazná stanoviska vodoprávního úřadu s tím, že ochrana vodního díla, i když je v soukromém vlastnictví, je veřejným zájmem chráněným vodním zákonem. Naopak takový zásah do stavby jezu, který by byl podmíněn souhlasem vlastníků jezu, z dokumentace ani jiných podkladů nevyplývá. Stejně tak nebyla podle žalovaného prokázána existence ochranného pásma jezu a jeho dotčení. Své rozhodnutí žalovaný uzavřel závěrem o přezkoumatelnosti a zákonnosti odvoláním napadeného rozhodnutí a o nedůvodnosti odvolacích námitek. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho zmocněnce dne 25. 5. 2017.

6. Ve věci oznámil státní podnik Povodí Odry, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ale do vyhlášení rozsudku se k věci nevyjádřil, ani se neodstavil k nařízenému ústnímu jednání.
7. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas a že je přípustná, nařídil ve věci ústní jednání, jehož se zúčastnili oba účastníci (zástupce žalobce a pověřená zaměstnankyně žalovaného), kteří setrvali na svých stanoviscích. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
8. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud předesílá, že jsou v nich namítány výhradně procesní vady v postupu správních orgánů. Pro ty platí, že jsou důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pouze v tom případě, pokud mohou mít za následek jeho nezákonnost a pokud jimi došlo k zásahu do práv účastníka řízení.
9. Procesní úprava územního řízení byla v době konání přezkoumávaného územního řízení obsažena v § 86 až § 96a stavebního zákona (v rozhodném znění). Tak jako v současné době, i v rozhodném období platilo pravidlo uvedené v § 192 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého se v případech neupravených stavebním zákonem použijí na postupy a řízení stavebních úřadů ustanovení správního řádu.
10. Žalobce v první žalobní námitce rozporoval postup správního orgánu I. stupně, který prvostupňové územní rozhodnutí doručil jeho zmocněnci toliko v jednom stejnopise, a to přestože tento zmocněnec zastupoval v řízení také jiného účastníka. Podle žalobce pokud správní úřad nevyužil možnosti stanovené v § 35 správního řádu a nevyzval účastníky, aby si zvolili společného zmocněnce, mělo být zmocněnci účastníků rozhodnutí doručeno v tolika počtech, kolik zastupuje účastníků. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že mu prvostupňové územní rozhodnutí nebylo doručeno a odvolání proti němu podal pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje

z opatrnosti. Se žalobcem lze souhlasit pouze potud, že podle obsahu spisu jeho zmocněnec JUDr. V. zastupoval v územním řízení jak žalobce, tak společnost ERBY CZ s.r.o. a že správní orgán I. stupně doručoval konečné územní rozhodnutí do datové schránky jejich zmocněnce jednou a nikoliv podle počtu jím zastupovaných účastníků. Uvedený postup považuje krajský soud za zcela správný. Podle § 34 odst. 2 správního řádu doručuje správní orgán písemnosti pouze zmocněnci účastníka s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat. V případě meritorních rozhodnutí se zpravidla nejedná o písemnosti, ve kterých správní orgán ukládá účastníku, aby něco osobně vykonal, proto postačí doručování rozhodnutí pouze zástupci. Taktéž v přezkoumávané věci neshledal krajský soud důvody, pro které by správní orgány měly meritorní rozhodnutí (územní rozhodnutí) doručovat přímo žalobci, ale postačovalo, aby je doručily jeho zmocněnci. Ve vztahu ke správním orgánům je tedy rozhodující, aby se s předmětným rozhodnutím seznamoval zmocněnec účastníka a je již na něm zda a jakým konkrétním způsobem s ním seznámí účastníky. Ze správního řádu a ani z jiného právního předpisu přitom nevyplývá, že by správní orgán v dané procesní situaci musel doručovat jedné osobě (zde zmocněnci dvou účastníků) vícekrát tutéž listinu. Na věci nic nemění, že zmocněnec obou účastníků nebyl určen postupem podle § 35 správního řádu. Účelem § 35 správního řádu je umožnit správnímu orgánu, aby v řízeních s větším počtem účastníků, kteří mají společné zájmy, svým procesním postupem dosáhl toho, že budou mít společného zmocněnce, a to i tak, že jim ho za podmínek § 35 odst. 2 správního řádu určí úředně svým rozhodnutím. Takto zvolený či určený společný zmocněnec (zástupce) však nemá žádná zvláštní oprávnění či povinnosti v porovnání se zmocněncem, který zastupuje více účastníků, aniž by jeho zmocnění předcházelo postup podle § 35 správního řádu, a to ani ve vztahu k doručování písemností od správního orgánu. Nic takového ze zákona nevyplývá, naopak z § 35 odst. 4 správního řádu se podává, že se na takového společného zmocněnce (zástupce) obdobně použijí obecná ustanovení o zastoupení v § 34 správního řádu. Lze tedy uzavřít, že pokud správní orgán I. stupně doručil rozhodnutí zmocněnci žalobce pouze v jednom vyhotovení, byť tento zastupoval v řízení ještě dalšího účastníka, nedopustil se procesního pochybení a jeho postupem nemohlo být negativně zasaženo do práv žalobce. Pro úplnost krajský soud dodává, že se shodným závěrem vyhodnotil také doručení napadeného odvolacího rozhodnutí, jehož stejnopis byl rovněž totožnému zmocněnci žalobce a společnosti ERBY CZ s.r.o. doručen pouze v jednom vyhotovení. Proti tomuto postupu sice žalobce ani neprotestoval, řádné doručení napadeného rozhodnutí účastníkům však správní soudy zkoumají z moci úřední jako procesní podmínku řízení.

11. V dalším žalobním bodě namítl žalobce překážku věci zahájené, kterou spatřoval v probíhajícím řízení vedeném pod sp. zn. VYST/9719/2016/Me, zahájeném k žádosti totožného žadatele dne 13. 4. 2016, které v době podání nové žádosti o územní rozhodnutí dne 1. 12. 2016 dosud pravomocně neskončilo. O překážku věci zahájené se podle § 48 odst. 1 správního řádu jedná tehdy, pokud před zahájením řízení již bylo o téže věci a z téhož důvodu zahájeno jiné řízení. Po stránce skutkové krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně vydal již dne 25. 3. 2013 k žádosti žadatele územní rozhodnutí číslo 29/2013, č. j. MMOP 338/49/2013, které nabylo právní moci dne 8. 4. 2014, dále že žadatel vskutku podal dne 13. 4. 2016 žádost o změnu původního územního rozhodnutí ze dne 25. 3. 2013 (řízení o změně územního rozhodnutí bylo vedeno pod sp. zn. VYST/9719/2016/Me), tuto žádost však vzal podáním ze dne 14. 11. 2016 zpět a správní orgán I. stupně řízení o změně původního územního rozhodnutí zastavil usnesením ze dne 2. 12. 2016. Tyto skutečnosti vyplývají z odůvodnění napadeného rozhodnutí a nebyly

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalobcem rozporovány, naopak z nich sám v žalobě vychází. Proto také krajský soud při posuzování překážky věci zahájené vychází z výše uvedených nezpochybněných skutkových závěrů žalovaného, které mají navíc oporu ve sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 21. 3. 2017. Je také pravdou, že v době zahájení přezkoumávaného územního řízení (1. 12. 2016), řízení o žádosti žadatele zahájené 13. 4. 2016 dosud pravomocně neskončilo (usnesení o zastavení dříve zahájeného řízení nabylo právní moci 23. 12. 2016). Dříve než krajský soud přistoupil k porovnání předmětů obou řízení za účelem posouzení jejich totožnosti ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu, zabýval se otázkou, zda skutečnost, že v době zahájení správního (územního) řízení dosud probíhalo jiné řízení s totožným předmětem, představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, pro který je třeba později zahájené řízení zastavit bez ohledu na to, že v jeho průběhu bylo dříve zahájené správní řízení pravomocně skončeno. Obdobnou právní otázkou se již v minulosti zabývaly správní soudy, přičemž v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 4. 2013, č. j. 57 A 160/2011 – 35 byla vyřešena tak, že *„pro rozhodnutí správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání jeho rozhodnutí a otázka existence překážky litispendence je proto nutno posuzovat ve vztahu k době, kdy správní orgán v později zahájeném řízení rozhoduje.“* Taktéž krajský soud dospěl k závěru, že rozhodující je stav v době vydání konečného rozhodnutí v později zahájeném řízení a podle skutkového závěru krajského soudu vydal správní orgán I. stupně územní rozhodnutí ze dne 16. 2. 2017 v době, kdy již bylo dříve zahájené řízení vedené pod sp. zn. VYST/9719/2016/Me pravomocně zastaveno. Bez ohledu na to, zda předmět obou územních řízení byl totožný, tak případná překážka věci zahájené v průběhu přezkoumávaného územního řízení odpadla a v době vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 16. 2. 2017, která je z hlediska posouzení procesních podmínek řízení (včetně litispendence) rozhodující, tak zde již žádné řízení se shodným či podobným předmětem nebylo. Lze rovněž souhlasit se žalovaným, že právní účinky usnesení o zastavení řízení pro zpětvzetí žádosti nastaly s ohledem na absenci odkladného účinku odvolání již okamžikem doručení (§ 76 odst. 5 věta druhá ve spojení s § 74 odst. 3 správního řádu). Nejde tedy ani tak o to, zda překážka věci zahájené trvala dlouhou nebo krátkou dobu, ale jaký byl stav v době meritorního rozhodování o žádosti. Krajský soud proto uzavírá hodnocení projednávaného žalobního bodu tak, že je zcela nedůvodný, aniž by se musel podrobněji zabývat totožností předmětů obou řízení.

12. Stejně tak považuje krajský soud za nedůvodnou námitku překážky věci rozhodnuté, kterou žalobce rovněž namítal a spatřuje ji v existenci předchozího územního rozhodnutí ze dne 25. 3. 2013, číslo 29/2013. Podle žalobce toto rozhodnutí nebylo dosud zrušeno a navrhovaný záměr se od původního rozhodnutí až na menší odchylky nezměnil, je situován na stejných pozemcích a lze podle žalobce konstatovat, že jde o stejnou věc a stejné právo. Dále žalobce dodal, že pokud původní územní rozhodnutí ze dne 25. 3. 2015 (*správně 2013 – poznámka krajského soudu*) pozbylo platnosti až 17. 1. 2017, nemohlo podáním ze dne 1. 12. 2016 začít nové řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Také v tomto případě krajský soud skutkově vyšel z nezpochybněných závěrů žalovaného, podle kterých původní územní rozhodnutí ze dne 25. 3. 2013, číslo 29/2013, č. j. MMOP 33849/2013, pozbylo platnosti v důsledku zastavení řízení o žadatelově žádosti o povolení stavby, které bylo zastaveno usnesením ze dne 22. 12. 2016, jež nabylo právní moci dne 17. 1. 2017. Ze správního spisu, konkrétně z výše citovaného stanoviska správního orgánu I. stupně ze dne 21. 3. 2017, pak krajský soud dále zjistil, že původní územní rozhodnutí mělo platnost dva roky a žadatel podal žádost o vydání stavebního povolení v průběhu této lhůty. K právní stránce věci krajský soud předeseílá, že v případě územního rozhodnutí je

Shodu s prvopisem potvrzuje

třeba § 48 odst. 1 správního řádu vykládat v souvislosti s § 93 stavebního zákona. Vydané územní rozhodnutí totiž po dobu své platnosti brání nejen tomu, aby bylo vydáno totožné územní rozhodnutí, ale také jakékoliv jiné, které by s ním bylo v rozporu. Představuje tak vskutku jakousi blokaci území, jak správně vystihl žalovaný. Na druhou stranu je územní rozhodnutí vydáváno s omezenou časovou platností zpravidla na 2 roky, maximálně na 5 let (§ 93 odst. 1 stavebního zákona). Po uplynutí této doby již nic nebrání žadateli požádat o vydání nového územního rozhodnutí bez ohledu na jeho vztah k tomu původnímu, které již pozbylo platnosti a stejně tak předchozí územní rozhodnutí již po pozbytí jeho platnosti nebrání stavebnímu úřadu při splnění ostatních zákonných podmínek vydat nové územní rozhodnutí. Právě taková situace v projednávané věci nastala, když původní územní rozhodnutí ze dne 25. 3. 2013, číslo 29/2013 pozbylo platnosti nejpozději dne 17. 1. 2017 v souvislosti se zastavením řízení o vydání stavebního povolení. Uvedené závěry žalobce v rámci žalobních bodů nerozporoval (naopak z nich v žalobě vychází), proto nepodléhají soudnímu přezkumu. Přestože krajský soud v zásadě souhlasí se žalobcem, že žádost o vydání nového územního rozhodnutí by měla být podána až po pozbytí platnosti původního územního rozhodnutí, ale jak již krajský soud konstatoval v souvislosti s překážkou věci zahájené, rozhodující je stav v době vydání rozhodnutí (zde 16. 2. 2017), a v tu dobu již původní územní rozhodnutí ze dne 25. 3. 2013, číslo 29/2013, č. j. MMOP 33849/2013, neplatilo a nemohlo tedy tvořit překážku pro vydání nového územního rozhodnutí, a to bez ohledu na totožnost či podobnost obou umísťovaných staveb.

13. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítá, že správní orgán I. stupně nestanovil účastníkům lhůtu k uplatňování námitek usnesením. Podle žalobce povinnost správního orgánu rozhodnout o lhůtě pro uplatňování námitek usnesením vyplývá z § 36 odst. 1 a § 76 správního řádu a ani ze stavebního zákona žádná odlišná forma nevyplývá. Také tuto námitku považuje krajský soud za nedůvodnou. Koncentrace územního řízení je upravena v § 89 odst. 1 stavebního zákona, ze kterého mimo jiné vyplývá, že námítka účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání a jestliže dojde k upuštění od ústního jednání (jak se stalo v posuzované věci), musí být námítka účastníků řízení uplatněny ve stanovené lhůtě, jinak se k nim nepřihlíží. Krajský soud připouští, že otázka, zda se na postup správního orgánu při stanovení lhůty podle § 89 odst. 1 stavebního zákona použije § 36 odst. 1 věta za středníkem správního řádu (ve znění: „*správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy*“), tj. zda je povinností správního orgánu v územním řízení stanovit lhůtu podle § 89 odst. 1 stavebního zákona usnesením, či zda postačí jakýkoliv jiný procesní úkon, nebyla podle zjištění soudu dosud v rozhodovací praxi správních soudů řešena a mohlo by se snad jednat o zajímavou akademickou otázku, pro projednávanou věc však nemá žádný význam. Jednak podle ustálené judikatury správních soudů nedostatek formy, není bez dalšího, takovou vadou řízení, která by měla za následek automatickou nezákonnost rozhodnutí (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2005, č. j. 6 Ads 13/2004, publikovaný pod č. 616/2005 Sb. NSS; veškerá rozhodnutí správních soudů uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), především však žalobce netvrdí, jak byl v důsledku (ne)použití příslušné formy úřední komunikace ze strany správního orgánu zkrácen na svých právech. Podle obsahu spisu správní orgán I. stupně oznámením (tj. nikoliv usnesením) ze dne 11. 1. 2017 stanovil účastníkům lhůtu 15 dnů k uplatnění námitek a poučil je, že k později uplatněným námitkám přihlížet nebude. Toto oznámení bylo žalobci doručeno dne 13. 1. 2017 a lhůta k podání námitek mu uplynula při respektování pravidel pro běh lhůt v pondělí 30. 1. 2017. Žalobce tohoto práva využil

Shodu s prvopisem potvrzuje

jednak tím, že se společně se svým zmocněncem v průběhu lhůty dostavili k prvostupňovému správnímu orgánu, nahlédli do správního spisu a vyjádřili se do protokolu a dále tím, že v poslední den lhůty 30. 1. 2017 zaslal správnímu orgánu I. stupně námítky, kterými se oba správní orgány (správní orgán I. stupně a žalovaný) zabývaly. Z obsahu spisu nevyplývá, že by způsob stanovení lhůty ze strany správního orgánu I. stupně měla pro žalobce jakýkoliv vliv na uplatnění jeho práv v řízení a žalobce v žalobě ani nic takového netvrdil. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že pokud se žalobce přes jednoznačně formulovanou výzvu a poučení ze strany správního orgánu spoléhal na svůj odlišný právní názor, tj. že řízení snad bude ještě jednou zkoncentrováno vydáním usnesení podle § 36 odst. 1 správního řádu, pak jednal výhradně na vlastní riziko a případné neuplatnění některých námitek jde výhradně k její tíži.

14. V dalším žalobním bodě otevřel žalobce problematiku výkladu § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona, podle které kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. Je pravdou, že žalobce v průběhu řízení požadoval pořízení kopie dokladové části, strany 16 až 31 průvodní zprávy a kopii koordinačního situačního výkresu a celého situačního výkresu (prokazuje protokol ze dne 25. 1. 2017). Z protokolu dále vyplývá, že správní orgán I. stupně poskytl zmocněnci žalobce kopie požadovaných částí dokladové části, odmítl mu však poskytnout kopie výkresů a požadovaných listů průvodní zprávy s odůvodněním, že žalobce nedoložil souhlas pořizovatele dokumentace ani vlastníka stavby. Krajský soud předně konstatuje, že přestože správní orgán I. stupně vydal o odepření poskytnutí kopií samostatné usnesení, tak takové rozhodnutí vydané v probíhajícím řízení má podle judikatury správních soudů povahu rozhodnutí o vedení řízení, které nepodléhá samostatnému soudnímu přezkumu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2010, č. j. 5 As 75/2009 – 78, nebo ze dne 21. 12. 2011, č. j. 1 As 112/2011 – 100). Proto je třeba se námitkami proti odepření práva nahlížet do spisu, včetně práva na pořízení kopií ze spisu, zabývat v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí. Krajskému soudu je rovněž známo, že v odborné literatuře i soudní judikatuře stále existují odlišné právní názory na výklad uvedeného zákonného ustanovení, konkrétně zda se uvedené omezení na pořízení kopie dokumentace stavby vztahuje až na dobu po skončení územního řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, podle kterého: *„potenciální „rizikovitost“ souseda jako účastníka stavebního řízení, který žádá o kopii dokumentace, je z tohoto pohledu takřka nulová. Soused tak činí proto, aby mohl polemizovat s provedením stavby jako takové nebo s podmínkami, za nichž je povolována; cílem sousedů je zpravidla stavbě zabránit, dosáhnout jejího „zmenšení“, zpřísnit podmínky jejího provozu apod. Nelze rozumně předpokládat, že sousedovi jde ve skutečnosti o to, dostat se „zadarmo“ k dokumentaci a podle ní si postavit vlastní stavbu.“*) nebo platí po celou dobu, tj. i v průběhu územního řízení. Druhou linií, tedy názor opozitní, tj. že § 168 odst. 2 stavebního zákoníku dopadá i probíhající stavební řízení, pak reprezentuje např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 21. 7. 2011, č. j. 59 A 97/2010-27, podle kterého je nahlížení do spisu upraveno pouze správním řádem, zatímco poskytování dokumentace řeší speciálně stavební zákon v § 168 odst. 2. Pokud se žadateli (účastníkovi územního řízení) nepodařilo zajistit souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká, nemohl stavební úřad žádosti o poskytnutí kopie dokumentace vyhovět. Obdobně Krajský soud v Brně s rozsudkem ze dne 5. 6. 2017, č. j. 29 A 107/2015-86. Krajský soud v Ostravě považuje za příléhavé závěry uvedené v

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozsudcích ústeckého a brněnského krajského soudu. Ve shodě s nimi proto konstatuje, že pořizování kopií dokumentace stavby v rámci stavebního řízení je součástí práva nahlížet do spisu a pořizovat si z něj opisy, z jehož výkonu stanoví stavební zákon výjimku v § 168 odst. 2, ve kterém právo na pořízení kopie dokumentace stavby podmiňuje doložením souhlasu pořizovatele dokumentace, příp. vlastníka stavby. Podle přesvědčení krajského soudu se jedná o speciální úpravu ve vztahu k § 38 odst. 4 správního řádu. O tom svědčí i důvodová zpráva ke stavebnímu zákonu (dostupná v digitálním depozitáři Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, www.psp.cz), ve které je uvedeno: „*Nahlížení do některých částí dokumentace stavby, především projektové dokumentace, je omezeno nebo vyloučeno z důvodů ochrany utajovaných skutečností, obchodního tajemství, ochrany osobních dat a civilní ochrany a bezpečnosti (terorismus). Pro účely poskytování kopií dokumentace staveb je upraven zvláštní postup vyžadující souhlas stavebníka, popř. vlastníka stavby. Jinak platí správní řád.*“ Krajský soud v Ostravě se též shoduje se závěrem Krajského soudu v Brně, že právě systematický výklad nasvědčuje tomu, že předmětné ustanovení se použije i v průběhu celého stavebního řízení. Sporný § 168 odst. 2 se nachází v části páté Společná ustanovení (hlavě II - Evidence územně plánovací činnosti, ukládání písemností a nahlížení do nich) a má tedy za cíl dopadat na celý okruh otázek a situací řešených stavebním zákonem, včetně výslovně uvedeného nahlížení do spisu. Na jiném místě stavebního zákona není nahlížení do spisu upraveno. Podstatný je však smysl předmětné úpravy, za který lze primárně považovat dosažení toho, aby nedocházelo k situacím, kdy osoba oprávněná nahlížet do spisu obdrží fotokopii dokumentace stavby a následně s ní bude nakládat za účelem využít ji pro zhotovení vlastní stavby, poskytne takové fotokopie třetí osobě pro soukromoprávní účely atd. Tedy, aby byl chráněn projektant stavby (a návazně i vlastník stavby, který je však chráněn především větou třetí § 168 odst. 2 stavebního zákona). Taková ochrana je však efektivní pouze v případě, kdy je poskytnuta po celou dobu správního řízení (resp. i po jeho skončení). Bylo by naprosto nelogické a mařící účel předmětného ustanovení, aby dokumentace stavby během správního řízení nepodléhala režimu podle tohoto ustanovení stavebního zákona. Krajský soud tedy uzavírá, že jazykový, systematický, logický i teleologický výklad svědčí tomu, že podle účinné zákonné úpravy je dokumentace stavby v rámci řízení podle stavebního zákona (jakož i po jeho skončení) chráněna tím, že pro poskytnutí její kopie je vždy nezbytný souhlas jejího pořizovatele, příp. vlastníka stavby. Jelikož žalobce souhlas požadovaný § 168 odst. 2 stavebního zákona nepředložil, postupoval správní orgán I. stupně správně, když mu pořízení kopie projektové dokumentace odepřel. Obdobným způsobem se k výkladu § 168 odst. 2 stavebního zákona vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 1 As 112/2011 – 100 (bod 15 odůvodnění), ve kterém mimo jiné konstatoval, že § 168 odst. 2 věta druhá stavebního zákona je speciální k § 38 odst. 4 správního řádu a že pořizování kopií projektové dokumentace v rámci stavebního řízení je součástí práva nahlížet do spisu s tím, že pro jeho výkon zákon stanovuje zvláštní podmínky (nutnost doložení souhlasu pořizovatele či vlastníka stavby). Krajský soud připouští, že nemožnost pořídit si kopie dokumentace stavby v průběhu řízení znamená jistý menší komfort účastníka řízení, který je však vyvážený výše uvedou potřebou ochrany práv projektanta a vlastníka stavby. Účastníkům nadále zůstává zachováno právo nahlížet do spisu a je pouze na nich zda a jakým konkrétním způsobem tohoto práva využijí. Pokud účastník není schopen sám posoudit obsah dokumentace při nahlížení do spisu, má možnost přizpůsobit pro tyto účely výběr svého zmocněnce. Podle obsahu spisu měli účastníci na uplatnění námitek 15 dnů a dokumentace stavby založená ve spise není takového rozsahu, aby se s ní žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje

případně jím zmocněný zástupce nemohli v uvedené lhůtě důkladně seznámit. V této souvislosti lze souhlasit se správními orgány, že hodinovým nahlížením do spisu rozhodně žalobce a jeho zmocněnec své možnosti nevyčerpali. Proto krajský soud uzavírá, že uvedená námitka směřující proti neposkytnutí kopie dokumentace stavby je nedůvodná. Pokud v této souvislosti žalobce v žalobě nově namítá, že z předložené dokumentace nevyplývá, že byl proveden řádný hydrologický a geologický průzkum okolí stavby, především s ohledem na stávající stavbu J. j., tak se jednak jedná o námitku zcela novou, která nebyla uplatněna v průběhu koncentrační lhůty podle § 89 odst. 1 stavebního zákona, navíc správní orgány (zejména správní orgán I. stupně) se možným dotčením stavby J. j. v odůvodnění rozhodnutí podrobně zabývaly s odkazem na konkrétní části dokumentace stavby a přijaly v tomto směru jednoznačné závěry, že k zásahu do stavby J. j. nedojde. Stejně tak s odkazem na stanovisko dotčených orgánů správní orgán I. stupně odůvodnil neexistenci ochranného pásma jezu. Tyto závěry krajský soud reprodukoval v předchozích částech rozsudku. Žalobce v žalobě proti závěrům správních orgánů či dotčených orgánů žádné konkrétní skutečnosti nevznáší a omezuje se pouze na obecné námitky, které nereflektují skutkové a právní závěry správních orgánů.

15. S námitkou neposkytnutí kopie dokumentace stavby souvisí také další žalobní námitka, ve které žalobce protestuje proti postupu správního orgánu I. stupně, který o žádosti žalobce o poskytnutí kopií projektové dokumentace vedl samostatné řízení a dne 27. 3. 2017 vydal usnesení, aniž by probíhající územní řízení přerušil. Ve vztahu k této námitce se krajský soud omezuje na konstatování, že považuje za nadbytečné zabývat se otázkou způsobu a formy rozhodnutí o odepření poskytnutí kopií stavební dokumentace žalobci za situace, kdy se existencí tohoto jeho práva zabýval věcně, tj. bez ohledu na způsob, jakým o tomto právu žalobce formálně rozhodoval správní orgán I. stupně a ze samotného způsobu a formy rozhodování žádné dotčení práv žalobce nevyplývá, především pak není tvrzeno.
16. Důvodná rovněž není ani námitka poslední. Žalobce se domnívá, že bylo porušeno jeho právo na seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí, když nebyl seznámen s protokolem ze dne 10. 2. 2017. Podle § 50 odst. 1 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*. Ač uvedený výčet není uzavřený (taxativní), lze z něj dovodit, že se jedná především o substance, které v sobě obsahují určitý podkladový materiál vypovídající o skutkovém stavu. Naopak podkladem rozhodnutí není názor účastníka řízení, jak má být hodnocen skutkový stav nebo námitka jiného účastníka. Sporný protokol ze dne 10. 2. 2017 zachycuje seznámení zmocněnce žadatele s námitkami účastníků a jeho vyjádření, včetně neudělení souhlasu s pořízením kopie dokumentace stavby. Nebylo tedy prováděno žádné dokazování. Za tohoto stavu nebylo povinností správního orgánu I. stupně opětovně vyrozumívat žalobce k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Výklad žalobce, podle kterého by při každém vyjádření účastníků měla být dána účastníkům nová možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, by dotažený ad absurdum mohl vést zejména v řízeních s větším počtem účastníků k umožnění procesních obstrukcí vedoucích až zacyklení řízení a nemožnosti ve věci rozhodnout. Pro územní řízení navíc platí zásada koncentrace pro podávání námitek účastníků uvedená v § 89 stavebního zákona, jejímiž účinky v přezkoumávaném řízení se již krajský soud zabýval výše. Nad rámec uvedeného krajský soud opakuje, že ne každá procesní vada je způsobilá mít za následek nezákonnost správního rozhodnutí. Je především na žalobci, aby tvrdil a prokázal, jakým způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje

došlo v důsledku jím tvrzené procesní vady (neseznámení s protokolem ze dne 10. 2. 2017) k zásahu do jeho veřejných subjektivních práv. Žalobce nic takového netvrdil. Krajský soud proto uzavírá uvedený žalobní bod konstatováním, že jednak nebylo povinností správního orgánu I. stupně vyrozumívát žalobce o protokolu ze dne 10. 2. 2017, navíc z žaloby ani správního spisu nevyplývá, jak by v důsledku neseznámení žalobce s tímto protokolem mohlo dojít k negativnímu zásahu do jeho práv.

17. Závěrem pak krajský soud konstatuje, že neprovedl navržené důkazy výsledkem účastníků, protože jednak zástupce žalobce na nich při ústním jednání netrval a z žaloby ani nevyplývalo, jaké konkrétní skutečnosti mají být jejich výsledky prokázány. Dále krajský soud uzavírá, že veškeré žalobní body vyhodnotil jako nedůvodné, a protože nezjistil ani vady řízení či jiné nezákonnosti, ke kterým by měl přihlížet z moci úřední, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.
19. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení postupoval krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil anebo na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných. Podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti v posuzované věci nenastaly, proto krajský soud osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 17. října 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu